

ČOVEK OD PRINCIPA

Ne mili mi se da ubijam bubašvabe, vaške, niti ljudska bića. Ne ubijam iz mržnje, ljubomore, zavisti, straha, u takvim slučajevima ubica je žrtva tog osećanja, ili, ako hoćete, tog pogleda na stvari, iliti stava, iliti svesti, iliti savesti. Osobe kojih se rešavam ne poznajem. Ništa ne osećam prema njima, ali svoje principe imam.

Posrednik sa nalogodavcem, koga nikad nisam video – ne znam je li beo ili crn, visok ili nizak, usukan ili dežmekast – poslao mi je mobilnim telefonom fotografiju s imenom i adresom mušterije. Nalogodavac će mi unapred uplatiti polovinu honorara na račun, a druga polovina sledi nakon što izvršim uslugu.

Mušterija, jedan podebeli subjekat, ćelav, oko četrdeset godina star, stanovao je na Južnoj strani, u zgradi koja pripada stambenom bloku kraj plaže, i svakog jutra izlazio je na terasu na obali da srkne kafu i najede se hleba sa sirom, tog obroka koji goji, u jednom bistrou (smatram da je taj naziv imbecilan) koji se nalazio kraj trga nazvanog po portugalskom pesniku i prozaisti iz 19. veka. Znam da su ljudi, velikim delom, neznalice, i da nemaju pojma o kom pesniku govorim. To je dobro.

Pred zgradom je danonoćno dežurao portir. Menjali su smenu na svakih osam sati. Smeštene iza zatamnjenog stakla, ljudi na ulici ih nisu videli, ali portiri su njih videli i te kako jasno. Na ulazu sigurnosne žičane ograde kojom je zgrada opasana, nalazili su se omanja kućica sa šalterom zaštićena od kiše, koja je primala i emitovala glas, i zvonce za one koji ulaze. Ako bi se radilo o stanaru zgrade, čuvar bi ga elektronskom komandom pustio da uđe. Čak i ako je u pitanju roditelj nekog od stanara, portir bi mu dozvolio pristup isključivo ako bi prethodno u kratkom roku dobio odobrenje. U slučaju neznanca, portir bi ga preko zvučnika priupitao o imenu i namerama. Ako bi nepoznati izrekao ime kog nema na listi stanara pred portirovim očima, suvo bi odbrusio: „On ne stanuje ovde.“ Zaboravih da vam kažem, noću se palila svetiljka uperena na ulazna vrata.

Ukratko: bio sam primoran da ucmekam mušteriju na drugom mestu, a ne u njegovoj kući.

Počeo sam da odlazim u bistro rano izjutra i da čekam svog klijenta. Neizostavno bi pristigao u deset ujutru, pošao pravo ka šanku sa mašinom za kafu i rernom koja je pekla hleb sa sirom, kazao svoju narudžbu i seo za sto. Uvek za isti sto. Konobar bi doneo kafu, kesicu šećera, kesicu čokolade i četiri vekne sa sirom. Četiri! Tako oteklog stomaka, mora da ždere krišom od žene.

Uvek sa sobom nosim svoje oružje, beretu M9 sa šaržerom od trideset metaka, u posebnoj futroli ispod pazuha, pod košuljom. Municipija za beretu je tu ispod. Nisam mogao skratiti mušteriju za glavu u kaficu. Želeo sam da se vrati na pesnikov trg, ali klijent se vratio kući. Žene tih gojaznih tipova uvek im izdaju naređenja. Uostalom, sve žene naređuju muževima. Moja mama nije naređivala mom ocu, jer je umrla na porođaju. Jesam li ja ubio svoju majku? I otac mi je rano umro. Jednog dana ću vam sve to ispričati.

Tokom trećeg jutra otkako sam počeo da posmatram debeljucu kako bez izuzetka jede vekne sa sirom za stolom, ustao je i uputio se ka kasi da plati, međutim, dok je prolazio pored mog stola, odmakao je stolicu i seo, obrativši mi se sa „dobar dan“.

Stari sam ja lisac, rekoh vam već. Smireno sam odgovorio: „Dobar dan.“

„Zovem se Šavier“, rekao je, „piše se sa iks.“ „A ja sam Žoze. Drago mi je.“

Mušterija je govorila smirenim glasom, pomalo zategnutim.

„Biću kratak. Primetio sam da me tokom ova tri dana neprekidno posmatrate ovde za šankom. To znači da imate izvestan cilj, a ja pretpostavljam koji je. Znam da ste vi, gospodine... profesionalni ubica.“

Odmahnuo sam glavom.

„Imam jedan predlog za vas“, rekao je. „Da.“

„Mogu li da vam iznesem predlog?“ „Možete.“

„Hoću da ubijete moju ženu. Platiću vam dvaput, triput više, od onog što biste dobili ako ubijete mene.“

Sada mi se više nije obraćao sa „gospodine“, verovao je da, pošto sam ja njegov zaposleni, ili izvršilac usluga, ne mora više imati poštovanja ni obzira prema meni.

„Koliko i gde?“, pitao sam.

Izvukao je svežanj novčanica od po sto dolara iz džepa. „Platićete mi posle. Gde će zadatak biti izvršen?“

„U mom stanu. Doći ćemo zajedno, ja ću zvoniti, ona će pogledati kroz špijunku, videti da sam ja, i otvoriti vrata. Ona ne otvara vrata nikome. Ima li tvoje oružje prigušivač?“

„Očito da ima“, odgovorih.

„Uđemo, otvorimo fioke i razbucamo ormare, da bi izgledalo kao da je u pitanju napad.“

„To je jako dobra ideja“, rekao sam.

„Zatim ti ja platim i brišemo. Ja ću u supermarket da kupim neke stvarčice, ti ponovo izlaziš sakriven u kolima. Kada se vratim, vidim svoju ženu mrtvu, zovem policiju...“

„Savršeno. Kada?“

„Sada“, odgovorio je. „Ući ćemo kroz garažu, ti ćeš se sakriti na zadnjem sedištu. Auto je ovde parkiran. Već sam pomenuo da idem u supermarket i uvek se vraćam pretrpan beskorisnim stvarima, koje me kučka tera da kupujem.“

Kučka. Tip stvarno ne podnosi svoju ženu.

Ušli smo kroz garažu, popeli se do hodnika na njegovom spratu.

Ne znam jesam li već spomenuo, ali ta zgrada ima samo po jedan stan na svakom spratu. Izvadio sam svoju beretu iz futrole.

„Trenutak, nemojte još zvoniti“, rekao sam, „čekajte da pričvrstim prigušivač.“

Namestio sam prigušivač, otkočio beretu, i ispalio hitac u Šavijerovu glavu. Ja znam koja će tačka na glavi zbrisati klijenta s lica zemlje. Pridržao sam ga da se ne skljoka bučno.

Izašao sam kroz garažu, stavivši naočare za sunce mrtvacu. Zbog tamnih stakala nije se direktno videlo ko vozi BMW. Ti buržuji voze isključivo besna kola.

Ostavio sam auto ispred supermarketa. Kući sam se vratio peške, koračajući niz ulicu.

Već rekoh, ja se držim svojih principa. Ne ubijam žene, decu i kepece. I pošten sam.

(Sa portugalskog prevela **Jelena Žugić**)